

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּחֻקוֹתַי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ י"ח - חֻלְק כ"א

קוֹנְטֵרְס 531

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ספר

המשיח והזהר

סדר שלש עשרה עקרים

יא - אני מאמין באמונה שלמה. שהבורא ותברך שמו גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו:

יב - אני מאמין באמונה שלמה. בביאת המשיח. ואף על פי שיתמהמה. עם כל זה אחפה לו בכל יום שיבוא:

יג - אני מאמין באמונה שלמה. שתהיה תחית המתים בעת שיעלה רצון מאת הבורא ותברך שמו ויתעלה זכרו לעד ולנצח נצחים:

המצפים ומאמינים לגאולה
הם יזכו לכל הטובות המבטחות
- עין בסוף הקונטרס -

א) המשיח מחפה שנלמד זהר הקדוש

והמשפילים זיהירו כזהר הרקיע: כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זיע"א: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, זפקון ביה מן גלותא ברחמי". ויתקיים בהון ה' בַּדָּד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר (דברים לב, יב).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג.

(רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד: רמ"ק)

ב) אליהו הנביא זכור לטוב לרשב"י: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך

אליהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם כמה חיילין של נשמות וכמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרא על כלהו, [ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרבי שמעון בן יוחאי: רבי רבי אנת הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא, [אתה הוא אילן הגדל ומתחזק בתורה] בענפין דילך דאינון אברין קדישין, [בענפים שלך שהם איברים הקדושים, והיינו סביבות איברך], כמה עופין שריין תמן, דנשמתין קדישין [כמה עופות של נשמות קדושות שורים שם] כגונא דלעילא, [כדגמת הנשמות של אילן העליון], דאתמר ביה [שנאמר בו] [שם ט] ובענפוהי ידורן צפרי שמיא, [ובענפיו יקננו עופות השמים, והיינו הנשמות דזעיר אנפין הנקרא שמים] (בסוד הפסוק [מלכים א' ה, לב] "ואתה תשמע מן השמים").

ואמר אליהו הנביא לרבי שמעון: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ וגו'.

פרוש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך [שיהיה להם מזון ותקון הנפש על ידי למוד הזהר הקדוש] כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, [קרוב לביאת משיח], ובשביל למוד הזהר הקדוש יתקיים מה שכתוב "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה". פרושו: שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחרותנו במהרה בימינו אמן.

(תקוני זהר תקון ו' בסופו - הגר"א ובל"ר).

תשמרו. משפטי - זהו מקום אשר
עלין שאתה חקה אחוזה בו,
ומתחברים זה בזה, של עליונים
ותחתונים, וכל מצוות התורה,
וכל גזרות התורה, וכל קדשות
התורה בזה אחוזה, משום שזו
תורה שבכתב, וזו תורה שבעל
פה.

ועל זה אם בחקתי. כל אותם
גזרות ודינים ועצמים ומצוות,
שהם באותו מקום שנקרא תורה
שבעל פה - חקה. ואת משפטי
תשמרו, באותו מקום שנקרא
תורה שבכתב, כמו שנאמר
משפט לאלהי יעקב. וזה אחוז
בזה וזה בזה, והכל אחד. וזהו
כלל השם הקדוש. ומי שעובר
על דברי התורה, כאלו פגם את
השם הקדוש, משום שחק
ומשפט זהו השם של הקדוש
ברוך הוא. ועל זה, אם בחקתי
תלכו - זו תורה שבעל פה. ואת
משפטי תשמרו - זו תורה
שבכתב, וזהו כלל השם הקדוש.
ועשיתם אתם. מה זה ועשיתם
אתם? כיון שאמר תלכו ותשמרו,
למה ועשיתם? אלא מי שעושה
מצוות התורה והולך בדרךיה,
כפיכול כאלו עשה אותו למעלה.
אמר הקדוש ברוך הוא, כאלו
עשאתי, ופרשתי. ועל זה ועשיתם
אתם. ועשיתם אתם כתיב ודאי,
והואיל ומתעוררים עליכם
להתחבר זה בזה, שימצא השם
הקדוש בראוי, ועשיתם אתם
ודאי.

כמו זה אמר רבי שמעון, (שמואל ב'
ח) ויעש דוד שם, וכי דוד עשה
אותו? אלא משום שהלך בדרך
התורה ועשה מצוות התורה
והנהיג את המלכות בראוי,
כפיכול עשה שם למעלה, ולא
היה מלך בעולם שזכה לזה כמו
דוד, שהיה קם בחצות הלילה

משפטי, דא הוא אתר אחרא עלאה, דההיא
חקה אחידת ביה, ומתחברין דא בדא דעילאי
ותתאי. וכל פקודי אורייתא, וכל גזרי
אורייתא, וכל קדושי אורייתא, בהני אחידן.
בגין דהאי תורה שבכתב, והאי תורה שבעל
פה.

ועל דא אם בחקתי, כל אינון גזירין ודינין
ועונשין ופקודין, דאינון בההוא אתר
דאקרי תורה שבעל פה, חקה. ואת משפטי
תשמרו, בההוא אתר דאקרי תורה שבכתב,
כמה דאת אמר (תהלים פא) משפט לאלהי יעקב.
ודא אחיד בדא ודא בדא, וכלא חד. ודא הוא
כללא דשמא קדישא ומאן דאעבר על פתגמי
אורייתא, כאלו פגים שמא קדישא, בגין דחק
ומשפט שמא דקודשא בריך הוא הוי. ועל
דא, אם בחקתי תלכו: דא תורה שבעל פה.
ואת משפטי תשמרו: דא תורה שבכתב. ודא
הוא כללא דשמא קדישא.

ועשיתם אותם. מאי ועשיתם אותם, כיון
דאמר תלכו ותשמרו, אמאי
ועשיתם. אלא, מאן דעביד פקודי אורייתא
ואזיל באורחוי, כפיכול כאלו עביד ליה
לעילא. אמר קדשא בריך הוא, כאלו עשאתי,
ואוקמוה. ועל דא ועשיתם אותם. ועשיתם
אתם כתיב ודאי, והואיל ומתערי עליכו
לאתחברא דא בדא, לאשתפחא שמא קדישא
כדקא יאות, ועשיתם אתם ודאי.

כגוונא דא אמר רבי שמעון, (שמואל ב' ח) ויעש
דוד שם, וכי דוד עביד ליה. אלא בגין
דאזיל בארחי דאורייתא, ועביד פקודי
אורייתא, ואנהיג מלכותא פדקא יאות,
כפיכול, עשה שם לעילא. ולא הוה מלפא
בעלמא דזכה (דף קי"ג ע"ב) להאי כדוד, דהוה קם

בפּלגות ליליא, והוה מִשְׁבַּח ליה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עַד דְּסָלִיק שְׁמָא קְדִישָׁא בְּכוּרְסִיָּה, בְּשַׁעֲתָא דְּסָלִיק נְהוּרָא דִּמְמָא. בְּבִיכּוּל הוּא עֶבֶד שֵׁם מִמֶּשׁ כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר, (ויקרא כד) וַיִּקְוֹב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלָל. וּבְגִין כֶּף וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם. וְעַל דָּא וַעֲשִׂיתֶם אוֹתָם כְּתִיב, וְאִי אַתּוּן תִּשְׁתַּדְּלוּן לְמַעַבְדַּ לֹּזֵן, לְאַתְתְּקִנָּא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, כֵּל אִינוּן בְּרַכָּאן דְּלַעֲיִלָּא יִשְׁתַּכְּחוּן גְּבִיכּוּ בְּתַקּוּנֵיהוּן בְּדָקָא יְאוּת.

וְהִיא מִשְׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד שְׁעוּלָה הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכַפְסָא, בְּשַׁעֲתָא שְׁעוּלָה הַיּוֹם. כְּבִיכּוּל הוּא עֵשָׂה שֵׁם מִמֶּשׁ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ויקרא כד) וַיִּקְבֹּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלָל. וּמִשּׁוּם כֶּף, וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם. וְעַל זֶה כְּתוּב וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם, וְאִם אַתֶּם תִּשְׁתַּדְּלוּ לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, לְהַתְקִין אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּרַאוּי, כֵּל אוֹתָן בְּרַכּוֹת שְׁלַמְעֵלָה יִמְצְאוּ אֲצִלְכֶם בְּתַקּוּנֵיהֶן כְּרַאוּי.

וְנִתְתִּי גְשָׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְגו'. (ויקרא כו) כֵּל חַד וְחַד, יִתֵּן חֵילָא דְּלִילִיה עֲלֵיכּוּ. מָאן אִינוּן. הֵוּא תְּקוּנָא דְּעֶבְדְּתוֹן דִּהֵוּא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּגוּוֹנָא דָּא כְּתִיב, (בראשית יח) וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ יְי' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וְכִי כִיּוֹן דְּכְתִיב וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ יְי', אֲמַאי לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. אֲלָא מָאן דְּנָטִיר אוּרְחוּי דְּאוּרִייתָא, כְּבִיכּוּל הוּא עוֹשֶׂה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וּמַאי צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמַּר, וּוִי לֹזֵן לְבַנֵּי נִשָּׂא, דִּלָּא יִדְעִין וְלָא מִשְׁגִּיחִין בִּיקְרָא דְּמַאֲרִיהוּן, מָאן עֶבֶד שְׁמָא קְדִישָׁא בְּכָל יוֹמָא, הִוֵּי אִימָא מָאן דִּיהִיב צְדָקָה לְמַסְכֵּנִי.

וְנִתְתִּי גְשָׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְגו'. כֵּל אֶחָד וְאֶחָד יִתֵּן כַּחוֹ עֲלֵיכֶם. מִי הֵם? אוֹתוֹ תְּקוּן שְׁעִשִׂיתֶם שֶׁל אוֹתוֹ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּמוֹ זֶה כְּתוּב (בראשית יח) וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וְכִי כִיּוֹן שְׁכָתוּב וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה', לְמָה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט? אֲלָא מִי שְׁשׁוּמַר דֶּרֶכֵי הַתּוֹרָה, כְּבִיכּוּל הוּא עוֹשֶׂה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וּמַה זֶה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמַּר, אוּי לְהֵם לְכַנֵּי אָדָם שְׁלָא יוֹדְעִים וְלָא מִשְׁגִּיחִים בְּכַבּוּד רַבּוֹנָם. מִי עוֹשֶׂה הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם? הִוֵּה אוֹמַר, מִי שְׁנוֹתָן צְדָקָה לַעֲנִיִּים.

הָא חַזִּי, הָא אוּקְמוּהָ הִכִּי הוּא, דְּמַסְכְּנָא אֶחָד בֵּיה בְּדִינָא, וְכָל מִיכְלִיָּהוּ בְּדִינָא הוּא, אַתְר דְּאַקְרִי צְדָק, כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר (תהלים כב) תִּפְלָה לַעֲנִי כִי יַעֲטֶף. תִּפְלָה, דָּא תִּפְלָה שֶׁל יָד, וְאוּקְמוּנָא. וּמָאן דִּיהִיב לִיה צְדָקָה לְמַסְכְּנָא, הוּא עֶבֶד לַעֲיִלָּא שְׁמָא קְדִישָׁא שְׁלִים בְּדָקָא יְאוּת. בְּגִין דְּצְדָקָה דָּא אֵילְנָא דְּחַיִּי, וְצְדָקָה זֵהִיב לַצְדָק. וְכַד יְהִיב לַצְדָק, כְּדִין אַתְחַבְּר דָּא בְּדָא, וְשְׁמָא קְדִישָׁא אִשְׁתַּכַּח שְׁלִים.

בֵּא רְאָה, הִרִי פְרִשׁוּהָ כֶּף הוּא, שְׁהַעֲנִי אַחוּז בְּדִין, וְכָל מַאֲכָלוֹ הוּא בְּדִין, הַמְקוּם שְׁנַקְרָא צְדָק, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (תהלים קב) תִּפְלָה לַעֲנִי כִי יַעֲטֶף. תִּפְלָה, זֶה תִּפְלָה שֶׁל יָד, וּבְאַרְגוּ. וּמִי שְׁנוֹתָן צְדָקָה לַעֲנִי, הוּא עוֹשֶׂה לַמְעֵלָה שֵׁם קְדוֹשׁ שְׁלָם כְּרַאוּי. כִּי צְדָקָה זֶה עֵץ הַחַיִּים, וְצְדָקָה נוֹתֵן לַצְדָק. וְכִשְׁנוֹתָן לַצְדָק, אֲזַי מִתְחַבֵּר זֶה עִם זֶה, וְהַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ נִמְצָא שְׁלָם.

כּוֹ שְׁעוֹשֶׂה זֶה הִתְעוֹרְרוֹת (שְׁעוֹשֶׂה הִתְעוֹרְרוֹת זו) שְׁלֵמֻטָּה, בְּדָאֵי כְּאֵלוּ עֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁם הַקְדוֹשׁ בְּשִׁלְמוֹת. כְּמוֹ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמֻטָּה, כִּף מִתְעוֹרֵר לְמַעַל. וְעַל זֶה כְּתוּב, (שם ק) אֲשֶׁרִי שְׁמַרִי מִשְׁפָּט עֲשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עַת. עֲשֶׂה צְדָקָה - זֶה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּבִיכּוֹל הוּא עוֹשֶׂה אוֹתוֹ.

בֹּא רָאָה, הָעֵנִי הָרִי נִתְבָּאֵר מִיְהוּ מְקוּמוֹ. מַה הַטַּעַם? כִּי הָעֵנִי אֵין לוֹ מִשְׁלוֹ כְּלוּם אֶלָּא מֵה שְׁנוֹתָנִים לוֹ, וְהִלְבְּנָה אֵין לָהּ אוֹר מִשְׁלָה אֶלָּא מֵה שֶׁשָּׁמַשׁ נוֹתֵן לָהּ. בֹּא רָאָה, לְמָה עֵנִי חָשׁוּב כְּמַת? מַה הַטַּעַם? כִּי אוֹתוֹ מְקוֹם גּוֹרֵם לוֹ, שְׁהָרִי בְּמְקוֹם הַמְּנוֹת הוּא מְצוּי, וְלִכֵּן נִקְרָא מַת. אוֹתוֹ שָׁחַס עָלָיו הוּא נוֹתֵן לוֹ צְדָקָה, עֵץ הַחַיִּים שׁוֹרֵה עָלָיו, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (משלי י) וְצְדָקָה תַצִּיל מִמּוֹת. וְכֵמוֹ שְׁעוֹשֶׂה אֶדָם לְמֻטָּה, כִּף גַּם הוּא עוֹשֶׂה לְמַעַלָּה מִמֶּשׁ. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל הַזּוֹכֵה לַעֲשׂוֹת שֵׁם קְדוֹשׁ לְמַעַלָּה, מִשּׁוּם כִּף הַצְדָקָה עוֹלָה עַל הַכֹּל.

וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כְּשֶׁהַצְדָקָה לְשִׁמָּה, שְׁהָרִי מְעוֹרֵר צְדָקָה לְצִדֵּק לְחִבְרָם כְּאֶחָד, וְשִׁיחִיהָ הַכֹּל שֵׁם קְדוֹשׁ פְּרָאוּי. שְׁהָרִי צִדֵּק לֹא מִתְפַּקֵּן וְלֹא נִשְׁלַם אֶלָּא בְּצְדָקָה, שְׁכְּתוּב (ישעיה נד) בְּצְדָקָה תִּפְּנֹנֵי. וְלִכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נֹאמַר, וּמִשּׁוּם כִּף וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְגו'. וְנִתְּרֵי שְׁלוֹם בְּאַרְצְךָ וּשְׁכַבְתֶּם וְאֵין מִחְרִיד וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים ד) רְגִזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים ד) רְגִזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ, פְּסוּק זֶה פְּרָשׁוּהוּ, שְׁצָרִיף בֵּן אֶדָם לְהַרְגִּיז יֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר הָרָע, וְיִפְּה. אֲבָל בְּשִׁעָה שְׂיֹרֵד הַלֵּילָה וּבֵן אֶדָם שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ, כְּמָה מְמַנִּים עַל הַחֲקִים

מֵאֵן עֵבִיד דָּא אֲתַעְרוּתָא (ר"א רְעִבִיד אֲתַעְרוּתָא דָּא) דְּלִתְתָּא, וְדָאֵי כְּאֵלוּ עֵבִיד שְׁמָא קְדִישָׁא בְּשִׁלְמוֹ. כְּגוֹוְנָא דְּאִיהוּ עֵבִיד לְתַתָּא, הַכִּי אֲתַעֵר לְעִילָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים ק) אֲשֶׁרִי שׁוֹמְרֵי מִשְׁפָּט עוֹשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עַת. עוֹשֶׂה צְדָקָה, דָּא קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא, כְּבִיכּוֹל הוּא עֵבִיד לִיה.

הָא חֲזִי, מִסְכְּנָא הָא אֲתַמַּר מֵאֵן הוּא אֲתַרְיָה. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּמִסְכְּנָא לָא אֵית לִיה מְדִילִיה כְּלוּם, אֶלָּא מַה דִּיהֲבִין לִיה וְסִיחֵרָא לָא אֵית לָהּ נְהוּרָא מְדִילָה, אֶלָּא מַה דִּיהֲיִב לָהּ שְׁמֻשָׁא.

הָא חֲזִי, אֲמַאי עֵנִי חָשׁוּב כְּמַת, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דִּיהוּא אֲתַר גְּרִים לִיה, דִּיהָא בְּאֲתַר דְּמוֹתָא הוּא שְׁכִיחַ, וּבְגִין כִּף אֲקָרִי מַת. הִיהוּא דְּחִיִּים עָלֶיהָ, הוּא יְהִיב לִיה צְדָקָה, אֵילָנָא דְּחִיִּי שְׂרִיא עָלוּי. כְּמָה דְּאֲתַּ אֲמַר, (משלי י) וְצְדָקָה תַצִּיל מִמּוֹת. וּכְגוֹוְנָא דְּעֵבִיד בְּר נָשׁ לְתַתָּא, הַכִּי נְמִי עֵבִיד לְעִילָא מִמֶּשׁ. זְכָאָה חוֹלְקִיה דְּזָכִי לְמַעַבְד שְׁמָא קְדִישָׁא לְעִילָא, בְּגִין כִּף צְדָקָה סְלִיק עַל כְּלָא.

וְהֵנִי מְלִי, צְדָקָה לְשִׁמָּה. דִּיהָא אֲתַעֵר צְדָקָה לְצִדֵּק, לְחַבְרָא לוֹן כְּחָדָא, וְלִמְהוּי כְּלָא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יָאוּת. דִּיהָא צְדָקָה, לֹא אֲתַתְּקֵן, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים, אֶלָּא בְּצְדָקָה. דְּכְתִיב, (ישעיה נד) בְּצְדָקָה תִּפְּנֹנֵי, וְלִכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַמַּר, וּבְגִין כִּף וְעֲשִׂיתֶם אוֹתָם וְגו'.

וְנִתְּרֵי שְׁלוֹם בְּאַרְצְךָ וּשְׁכַבְתֶּם וְאֵין מִחְרִיד וְגו'. (ויקרא כ"ו) רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים ד) רְגִזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים ד) רְגִזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ, דְּבַעֵי בְר נָשׁ לְאַרְגָּזָא יֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר הָרָע, וְשְׁפִיר. אֲבָל בְּשִׁעָתָא דְּרַמְשׁ לִילָא, וְכַר נָשׁ שְׁכִיב עַל עַרְסִיָּה, כְּמָה גְּרִדִּינִי נְמוּסִין

מִתְעַרְיִן בְּעִלְמָא, וְאַזְלִין

וּשְׂאֵטִין, וּבְנֵי נֶשֶׁא בְּעֵאן לְאַתְרָגְזָא מְקַמֵּיהּ קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְלִדְחֻלָּא מְנִיָּה, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּפַּח נַפְשֵׁיהּ בְּגַוְיָיְהוּ, וְיִשְׁתַּזִּיב מְנִיָּיהוּ. וְיִבְעֵי לֵיהּ לְפַר נֶשׁ, דְּלֹא יִפִּיק מְנִיָּיהוּ מְלָה בְּפוּמֵיהּ. בְּגִין דְּלֹא יִתְעַר לְהוּ לְגַבְיָהּ, וְלֹא יִשְׁתַּפְּחוּן בְּהִדְיָה. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב אֲמַרוּ בְּלַבְבְּכֶם עַל מַשְׁפַּכְכֶם וּדְמוּ סֵלָה. דְּלֹא יִפִּיק מְנִיָּיהוּ מְלָה מְפוּמֵיהּ.

מְתַעוּרְרִים בְּעוֹלָם, וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים, וּבְנֵי אָדָם צְרִיכִים לְהַחֲרֵד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְפַחַד מִמֶּנּוּ, בְּשִׁבְלֵי שְׂלֵא תִמְצָא נַפְשׁוֹ בְּתוֹכְכֶם וְיִנְצַל מִהֶם, וְיִצְטַרְף לֹא לְכֵן אָדָם שְׂלֵא יוֹצִיא מְלָה בְּפִיו מִהֶם, כְּדִי שְׂלֵא יַעוּרֵר אוֹתָם אֵלָיו וְלֹא יִמְצָאוּ עִמּוֹ. זֶהוּ שְׂכַתוּב אֲמַרוּ בְּלַבְבְּכֶם עַל מַשְׁפַּכְכֶם וּדְמוּ סֵלָה. שְׂלֵא יוֹצִיא מִהֶם דְּבוּר בְּפִיו.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְאַשְׁתַּכְּחוּ יִשְׂרָאֵל זַפְּאִין קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, מַה כְּתִיב, וְנִתְתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְצֵךְ. הַאי לְעִילָא. דְאַתִּי קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַתְחַבְּרָא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. כְּדִין וּשְׂכַבְתֶּם וְאִין מַחֲרִיד. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין וְהִשְׁבַּתִּי חִיָּה רְעָה מִן הָאָרְצֵךְ. (דף ק"ד ע"ב) דָּא חִיָּה דְזִינָא בִישָׂא לְתַתָּא. וּמָאִי אִיְהִי. אֲגַרְת בַּת מַחְלַת, הִיא, וְכָל סִיעַתָּא דִּילָהּ. הַאי בְּלִילְיָא. בִּימָמָא, בְּנֵי נֶשֶׁא דְאַתּוּ מְסַטְרָהָא דָּא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא כ"ו) וְחָרַב לֹא תַעֲבוֹר בְּאַרְצְכֶם.

בֵּא רָאָה, בְּשַׁעָה שְׁנַמְצָאִים יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מַה פְּתוּב? וְנִתְתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְצֵךְ. זֶה לְמַעְלָה. שְׂבָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּחַבֵּר עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. אַז, וּשְׂכַבְתֶּם וְאִין מַחֲרִיד. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם וְהִשְׁבַּתִּי חִיָּה רְעָה מִן הָאָרְצֵךְ. זֶה חִיָּה שֶׁל מִין רַע לְמַטָּה. וּמַהִי? אֲגַרְת בַּת מַחְלַת, הִיא וְכָל סִיעַתָּה. זֶה בְּלִילָהּ. בְּיוֹם, בְּנֵי אָדָם שְׂבָאִים מְצַדָּה, זֶהוּ שְׂכַתוּב (ויקרא כ"ו) וְחָרַב לֹא תַעֲבוֹר בְּאַרְצְכֶם. רַבִּי אַבָּא אָמַר, הֲרִי פְּרוּשָׁה שְׂאִפְלוּ חָרַב שֶׁל שְׁלוֹם, כְּמוֹ פְּרַעְיָה נְכֵה. אָבָל וְחָרַב לֹא תַעֲבוֹר, זֶה הַסִּיעָה שְׁלָה. וְהִשְׁבַּתִּי חִיָּה רְעָה, שְׂלֵא תִשְׁלַט בְּאַרְצֵךְ, וְאִפְלוּ הַעֲבָרָה בְּעִלְמָא לֹא תַעֲבוֹר עֲלֵיכֶם, וְאִפְלוּ חָרַב שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים, וְאִפְלוּ בֶן אָדָם מְזִין לֹא יַעֲבוֹר עֲלֵיכֶם.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, הָא אוּקְמוּהָ דְאַפִּילוּ חָרַב שֶׁל שְׁלוֹם, כְּגוֹן פְּרַעְיָה נְכֵה. אָבָל וְחָרַב לֹא תַעֲבוֹר, דָּא סִיעַתָּא דִּילָהּ. וְהִשְׁבַּתִּי חִיָּה רְעָה, דְּלֹא תִשְׁלוּט בְּאַרְעָא, וְאִפִּילוּ הַעֲבָרָה בְּעִלְמָא, לֹא תַעֲבוֹר עֲלֵיכֶם, וְאִפִּילוּ חָרַב דְשְׂאָר עַמִּין, וְאִפִּילוּ בֵּר נֶשׁ מְזִינָא, לֹא יַעֲבוֹר עֲלֵיכֶם.

וְדָא דְרִישׁ יֵאשְׁיָהוּ מְלַפָּא, וְאוּקְמוּהָ דְהוּא אַתְפַּס בְּחוּבֵיהוּ דִישְׂרָאֵל. כְּמַה דְכְּתִיב, (איכה ד) רוּחַ אֶפְיָנוּ מְשִׁיחַ יְיָ נִלְכַּד בְּשַׁחֲתוֹתָם וְגו'. הֵכָּא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, דְהָא תְנִינָן אִי רִישָׁא דְעַמָּא הוּא טַב, כֹּל עַמָּא מְשַׁתְּזָבֵן בְּגִינְיָה. וְאִי רִישָׁא דְעַמָּא לֹא אַתְפָּשֵׁר, כֹּל עַמָּא אַתְפָּסֵן בְּחוּבֵיהּ. וְהָא יֵאשְׁיָהוּ רִישָׁא דְכְּשָׂרָא הוּא, וְעוֹבְדוֹי מִתְפָּשְׁרֵן. אֲמָאִי אַתְפַּס בְּחוּבֵיהוֹן דִישְׂרָאֵל.

וְאֵת זֶה דְרִישׁ יֵאשְׁיָהוּ הַמֶּלֶךְ, וּפְרָשָׁהּ שְׂהוּא נִתְפַּס בְּחַטָּאֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (איכה ד) רוּחַ אֶפְיָנוּ מְשִׁיחַ ה' נִלְכַּד בְּשַׁחֲתוֹתָם וְגו'. כְּאִן יֵשׁ לְהַסְתַּכְּל, שְׁהֲרִי שְׁנִינּוּ, אִם רֵאשׁ הָעַם הוּא טוֹב, כֹּל הָעַם נְצוּלִים בְּגִלְלוּ. וְאִם רֵאשׁ הָעַם לֹא כְשָׁר, כֹּל הָעַם נִתְפַּסִּים בְּחַטָּאוֹ. וְהֲרִי יֵאשְׁיָהוּ רֵאשׁ כְּשָׁר הִיָּה וּמַעֲשֵׂיו כְּשָׁרִים, לְמַה נִתְפַּס בְּחַטָּאֵי יִשְׂרָאֵל?

אָרָא עַל דְּלֵא הִימִין בֵּיה בִּירְמִיָּהוּ, וְלֵא כִפִּית
לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, דְּחָשִׁיב דְּכֻלְּהוּ זַפְאִין
כְּוֹתִיָּה. וְהָוָה אָמַר לִיה יִרְמְיָה, וְלֵא הִימִין
בֵּיה. וּבְגִין כֶּף אֲתַפֵּס בְּחֻבְיָהוּן. וְעוֹד דְּסִיְהִירָא
הָוָה מְאִירָה נְהוּרָא, וּבַעֲיָא לְאַסְתָּמָא.

וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְגו' (ויקרא כ"ו) וְנִתְתִי
מִשְׁכְּנִי, דָּא שְׂכִינְתָא. מִשְׁכְּנִי: מִשְׁכּוֹנָא
דִּילִי. דְּהִיא אֲתַמְשַׁכְּנָא בְּחֻבְיָיְהוּ דְּיִשְׂרָאֵל.
וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי, מִשְׁכּוֹנִי וְדָאִי. מִתְּל לְבַר נִשׁ
דְּהָוָה רְחִימָא לְאַחֲרָא, אָמַר לִיה וְדָאִי
בְּרַחֲמֵימוֹתָא עֲלֵאָה דָאִית לִי גִבָּה, בַּעֲיָנָא לְדִיִּירָא
עֲמָךְ. אָמַר הִיךְ אָנִידַע דְּתִידוֹר גַּבְאִי, נָטַל כָּל
כְּסוּפָא דְּבִיתִיָּה, וְאִיִּיתִי לְגַבִּיָּה, אָמַר הָא
מִשְׁכּוֹנָא לְגַבָּה, דְּלֵא אֲתַפְרֵשׁ מִנָּךְ לְעֵלְמִין.

כֶּךְ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בָּעָא לְדִיִּירָא בְּהוּ
בְּיִשְׂרָאֵל, מָה עֵבַד, נָטַל כְּסוּפָא דִּילִיָּה,
וְנִחִית לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל. אָמַר לוֹן, יִשְׂרָאֵל, הָא
מִשְׁכּוֹנָא דִּילִי גַבְיִיכוּ, בְּגִין דְּלֵא אֲתַפְרֵשׁ
מִנְיִיכוּ לְעֵלְמִין. וְאִךְ עַל גַּב דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲתַרְחִיק מִיָּנֵן, מִשְׁכּוֹנָא שְׂבִיק בִּידֵן, וְאָנֵן
נְטְרִין הֵהוּא כְּסוּפָא דִּילִיָּה, מָאן דִּיבְעִי
מִשְׁכּוֹנִיָּה יִיתִי לְדִיִּירָא גַבְן בְּגִין כֶּף וְנִתְתִי
מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם, מִשְׁכּוֹנָא אֲתַן בְּיַדִּיכוּ, בְּגִין
דְּאִדוֹר עֲמֻכוֹן. וְאִךְ עַל גַּב דְּיִשְׂרָאֵל הִשְׁתָּא
בְּגֻלוֹתָא, מִשְׁכּוֹנָא דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּא
גַבְיָיְהוּ, וְלֵא שְׂבִקוּ לִיה לְעֵלְמִין.

וְלֵא תִגְעַל נַפְשִׁי אֲתַכֶּם, לְבַר נִשׁ דְּרַחֲמִים
לְחַבְרִיָּה, וּבַעֲא לְדִיִּירָא עֲמִיָּה, מָה עֵבַד,
נָטַל עֲרֶסָא דִּילִיָּה וְאִיִּיתִי לְבִיתִיָּה. אָמַר דָּא
עֲרֶסָא דִּילִי בְּבִיתִיךְ, בְּגִין דְּלֵא אֲרַחֲקִי מִיָּנֵךְ,
עֲרֶסָךְ, וּמְאָנֵךְ. כֶּף קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר,
וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֵא תִגְעַל נַפְשִׁי אֲתַכֶּם,
הָא עֲרֶסָא דִּילִי בְּבִיתִיכוּ, כִּיּוֹן דְּעֲרֶסָא דִּילִי

אָרָא עַל שְׁלֵא הָאֲמִין בִּירְמִיָּהוּ
וְלֵא יִסֵּר אֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁחָשִׁב
שְׁכֻלְּמִ צְדִיקִים כְּמוֹתוֹ. וְיִרְמְיָה
הָיָה אוֹמֵר לוֹ, וְלֵא הָאֲמִין בּוֹ,
וְלָכֵן נִתְפַּס בְּחַטָּאִיָּהֶם. וְעוֹד,
שְׁהִלְבְּנָה הַנְּמִיכָה אֶת אוֹרְהָ,
וְרַצְתָּה לְהַסְתָּמָא.

וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְגו' .
וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי - זֶה הַשְּׂכִינָה.
מִשְׁכְּנִי - מִשְׁכּוֹנִי, שְׁהִתְמַשְׁכְּנָה
בְּחַטָּאֵי יִשְׂרָאֵל. וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי,
מִשְׁכּוֹנִי בְּדָאִי. מִשְׁל לְבָן אָדָם
שְׁהִיָּה אוֹהֵב אָחֵד אַחֵר, אָמַר לוֹ:
וְדָאִי בְּאִהְבָה עֲלִיּוֹנָה שְׂיִשׁ לִי
אֵלֶיךָ אֲנִי רוֹצֵה לְדוֹר עֲמָךְ. אָמַר,
אֵיךְ אֲדַע שְׁתַּדּוֹר אֲצִלִּי? לָקַח כָּל
חֻמְדַּת בֵּיתוֹ וְהִבִּיא אֵלָיו. אָמַר,
הִנֵּה הַמִּשְׁכּוֹן אֲצִלְךָ שְׁלֵא אֲפַרְד
מִמֶּךָ לְעוֹלָמִים.

כֶּךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רֹצֵה לְדוֹר
עִם יִשְׂרָאֵל, מָה עֲשֵׂה? לָקַח אֶת
חֻמְדָּתוֹ וְהוֹרִיד לְהֶם לְיִשְׂרָאֵל.
אָמַר לְהֶם: יִשְׂרָאֵל, הִנֵּה מִשְׁכּוֹנִי
אֲצִלְכֶם כְּדִי שְׁלֵא אֲפַרְדֵּם מִכֶּם
לְעוֹלָמִים. וְאִךְ אִךְ גַּב שְׁהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא הִתְרַחַק מֵאֲתַנּוּ, אֶת
הַמִּשְׁכּוֹן הַשְּׂאִיר בְּיַדֵּינוּ, וְאָנּוּ
שׂוֹמְרִים אֶת אוֹתָהּ חֻמְדָּתוֹ. מִי
שְׁיַרְצֵה אֶת מִשְׁכּוֹנוֹ, יָבֵא לְדוֹר
אֲצִלָּנוּ. לָכֵן וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי
בְּתוֹכְכֶם, מִשְׁכּוֹן אֲתַן בְּיַדְכֶם כְּדִי
שְׂאִדוֹר עֲמֻכֶם. וְאִךְ עַל גַּב
שְׁיִשְׂרָאֵל כְּעַת בְּגֻלוֹת, מִשְׁכּוֹנוֹ
שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲצִלְּם, וְלֵא
עֲזְבוּ אוֹתוֹ לְעוֹלָמִים.

וְלֵא תִגְעַל נַפְשִׁי אֲתַכֶּם. לְאָדָם
שְׂאוֹהֵב אֶת חֻבְרוֹ וְרוֹצֵה לְדוֹר
עֲמוֹ, מָה עֲשֵׂה? לָקַח מִשְׁתּוֹ
וְהִבִּיאָה לְבִיתוֹ. אָמַר, זֶה מִשְׁתִּי
בְּבִיתִיךְ כְּדִי שְׁלֵא אֲתַרְחַק מִמֶּךָ,
מִמִּשְׁתְּךָ וּמִכְּלִידֶךָ. כֶּף הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אָמַר, וְנִתְתִי מִשְׁכְּנִי
בְּתוֹכְכֶם וְלֵא תִגְעַל נַפְשִׁי אֲתַכֶּם.
הִנֵּה מִשְׁתִּי בְּבִיתְכֶם. כִּיּוֹן שְׁמִשְׁתִּי

עמכון, תנדעון דלא אתפרש מנייכו, ובגין כך ולא תגעל נפשי אתכם.

והתהלכתו בתוכם והייתי לכם לאלהים, (ויקרא כ"ו) פיון דמשכנא דילי גבייכו,

בודאי תנדעון דאנא אזיל עמכון, כמה דאת אמר (דברים כג) כי יי' אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת איביך לפניך והיה מחניך קדוש.

עמכם, תדעו שלא אפרד מכם, ולכן ולא תגעל נפשי אתכם. והתהלכתו בתוכם והייתי לכם לאלהים. פיון שמשכני אצלכם, בודאי תדעו שאני הולך עמכם, כמו שגאמר (דברים כג) כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת איביך לפניך והיה מחניך קדוש.

רבי יצחק ורבי יהודה היו מצויים לילה אחד בכפר קרוב לים טבריה, קמו בחצות הלילה. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, נאמר בדברי תורה, שאף על גב שאנו במקום זה, לא צריכים להפרד מעץ החיים.

פתח רבי יהודה ואמר, (שמות א) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה וגו'. ומשה יקח את האהל למה? אלא אמר משה, הואיל וישראל משקרים בקדוש ברוך הוא והחליפו את כבודו, הרי משכנו יהיה ביד של נאמן. עד שנראה אצל מי ישאר.

אמר לו ליהושע, אתה תהיה הנאמן בין הקדוש ברוך הוא ובין ישראל, וישאר המשכון בידיך בנאמנות, ונראה אצל מי ישאר. מה פתוב? ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. מה הטעם ליהושע? משום שהוא פלבנה לגבי השמש, והוא ראוי לשמר את המשכון, ועל זה לא ימיש מתוך האהל.

אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: משה, לא ראוי כך, שהרי משכוני נתתי בידיהם. אף על פי שהם חטאו אלי, המשכון יהיה אצלם, שלא יפחדו ממנו (שלא יפחד מהם). התרצה שאפרד מישראל, ולא אשוב אליהם לעולמים!?

רבי יצחק ורבי יהודה, הוו שכיחי ליליא חד בכפר קריב לימא דטבריא, קמו בפלגות ליליא אמר רבי יצחק לרבי יהודה נימא במלי דאורייתא דאף על גב דאנן באתר דא, לא בעינא לאתפרשא מאילנא דחיי.

פתח רבי יהודה ואמר, (שמות לג) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה וגו'. ומשה יקח את האהל, אמאי. אלא אמר משה, הואיל וישראל קא משקרי ביה בקודשא בריך הוא, ואחליפו יקרא דיליה, הא משכונא דיליה יהא בידא דמהימנא, עד דנחמי במאן ישתאר.

אמר ליה ליהושע, אנת תהא מהימנא בין קדשא בריך הוא, ובין ישראל, וישתאר משכונא בידך בהימנותא, ונחמי (ד' ק"ד ע"ב) במאן ישתאר. מה כתיב, ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. מאי טעמא ליהושע בגין דאיהו כסיהרא לגבי שמשא, ואיהו אתחזי לנטרא משכונא. ועל דא, לא ימיש מתוך האהל.

אמר ליה קדשא בריך הוא למשה, משה, לא אתחזי הכי, דהא משכונא דילי יהבית בידיהו, אף על גב דאינון חאבו לגבאי, משכונא יהא לגבייהו, דלא יתפרשון מניה.

(ס"א דלא אתפרש מנייהו) תבעי דאתפרש מנייהו דישראל, ולא איתוב לגבייהו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הביאו פְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם - לְמַדּוּ וְהִפִּיצוּ אֶת הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

וְתִזְכּוּ לְהִבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקָּדוֹשׁ
(זֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח)

תָּנוּ ע"ז לְאֱלֹקִים

סֵט זֶהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּד

הִזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאִי אוֹזֵל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:)